

Cloon-1

Hoe het allemaal begon (dit ter verduidelijking van het verhaal).

Benauwd....dat was het goede woord....benauwd. De lucht die uit de kamer van de 'vergeten namen' kwam was drukkend. Het ventilatiesysteem was al meer dan 30 jaar oud. De reserve onderdelen waren al lang geleden op geraakt. Van al het opgeslagen voedsel waren nog een paar blikjes over met een niet te nader identificeren inhoud op het vergane label. Het was tijd om naar 'boven' te gaan. Adam was nog nooit 'boven' geweest. Adam was hier beneden geboren na de alles vernietigende grote oorlog. Adam en Moeders waren de enigste die nog in leven waren. En met Moeders ging het niet zo best. Moeders maakte de laatste dagen een afwezige indruk. Soms dacht Adam ook een vreemd gorgelen te horen als Moeders in haar verblijf was.

Adam klopte op de toegangspoort van Moeders verblijf " Moeders? ". Geen gehoor....of...toch? Een slepend geluid en wat gestommel werd luider, Moeders was okay. Adam probeerde het nog een keer " Moeders? ". Weer geen gehoor, dan maar naar binnen, je wist maar nooit of er iets aan de hand was. De toegangspoort zwaaide open, Moeders stond daar met een rare blik in haar ogen naar Adam te staren. Een gorgelend geluid kwam uit haar keel. De uitdrukking op haar gezicht veranderde in razernij. Dreigende bewegingen makend kwam ze op Adam af... niet goed. Adam deinsde achteruit, sloeg de toegangspoort dicht en deed nog een paar stappen naar achteren. De toegangspoort ging weer open en Moeders kwam verbazend snel tevoorschijn. Veel sneller dan dat ze zich de laatste tijd had voortbewogen. Dit voorspelde niet veel goeds. Moeders was al vlakbij en greep zijn shirt vast. Schreeuwend (waarbij ondertussen een vies ruikend en uitzierend spoor van kwijl en spuug over haar kin liep) probeerde ze een hap uit Adams gezicht te nemen. Dat kon hij natuurlijk niet goed vinden en gaf Moeders een flinke zet. Dit resulteerde in een krakend geluid van Moeders ruggengraat die wel erg hard tegen de rand van het eetplateau kwam. Misschien was dat iets te hard, maar Moeders leek helemaal niet op de Moeders die ze hoorde te zijn ... lief ... aardig ... zorgzaam enzo, je weet wel. Moeders krabbelde weer overeind en stond (vermoedelijk door een gebroken ruggengraat) in een vreemde houding weer richting Adam. Vastberaden maakte ze weer aanstalten in zijn richting. " Tijd om te gaan " dacht Adam. Hij snelde naar de 'Toegangspoort naar boven '. Er zat een stoffig hangslot op. Sleutel. Adam wist waar die lag, hij moest weer terug en langs Moeders. Deze was ondertussen achter hem aan gekomen en was (naar Adam zijn mening) al heel erg dichtbij. Het smalle gangetje werd door moeders geblokkeerd. Een flinke duw en Moeders kwakte met haar nu lelijke en vervormde tronie tegen de muur. Adam was er voorbij en rende naar het kastje waar de sleutel moest liggen. Euforie ... de sleutel was in zijn bezit en de hoop op ontsnapping rees toch wel een heel eind de lucht in. Moeders zat ineens gezakt op de grond van het gangetje, Adam sprong over haar heen en was direct bij het hangslot. In een oogwenk had hij het slot open, even verbaasde hij zich er over dat dit zo soepel ging ... geen tijd voor zulke details. Hij opende de toegangspoort en een lange trap naar boven werd zichtbaar met hier en daar wat flauwe verlichting. Het eind was niet in zicht. Dit werd dus een hele klim. Achter zich hoorde Adam dat Moeders ook weer overeind was gekrabbeld.

Adam begon aan de tocht naar boven, hij bedacht nog dat hij helemaal niets had mee genomen. Nou ja, om weer terug te gaan en zichzelf een weg langs Moeders te banen zag hij niet zo heel erg zitten. Adam probeerde de treden te tellen tussen iedere lamp, het naderende geluid van de schrapende nagels van Moeders met haar nu constante gerochel te proberen te negeren, maar kwam toch iedere keer weer op een ander getal uit. Daar kwam ook nog bij dat Adam niet zo heel erg goed was met getallen ... en misschien vergat hij ook soms een trede mee te tellen. Het viel in ieder geval niet mee zo in het schemer. Vroeger toen dit werd gemaakt zal deze verlichting best een goed idee zijn geweest. Toen wel ja.

Plots sloot er een hand om zijn enkel. Moeders had, terwijl Adam aan het mijmeren was over de beroerde verlichting, een topprestatie geleverd en Adam ingehaald. Weer dat irritante gerochel. Het was trouwens wel een behoorlijk stevige grip die Moeders op zijn enkel uitoefende. Adam gaf een flinke trap naar beneden en Adam dacht dat hij iets voelde breken. Moeders gaf een schreeuw en klauwde naar zijn broekspijp. Nog een trap! Nu was er een jammerlijk geklaag van Moeders te horen terwijl ze een eind van de trap naar beneden tuimelde ... BONK ... stilte. Even kwam de gedachte op om te gaan kijken of ze hulp nodig had, het was tenslotte zijn moeder. Maar even snel als die gedachte was opgekomen was het ook weer weg. Adam benutte deze winst om de afstand tussen Moeders en hemzelf behoorlijk te vergroten en zette er flink de vaart in.

Adam was in zijn haast ook vergeten om het tijdsaanduidinggrondje mee te nemen. Hij had dus geen flauw benul hoe lang hij al met de klim bezig was. Wel honger en dorst, maar ook daar had hij niets van bij zich. Dat werd misschien nog wel een proleem. Moeders begon in de verte ook weer geluiden te maken. Dat werd misschien óók nog wel een probleem. Doorgaan. Niet verder aan denken. Adam werd moe, eigenlijk wilde hij gaan slapen. Dat was met Moeders in aantocht uiteraard geen optie. De gedachte aan wakker te worden en recht in de ogen van Moeders te kijken, terwijl zij in z'n neus zat te bijten, gaf hem nieuwe energie. En na een geruime tijd (ja we weten niet hoeveel want Adam had geen tijdsaanduidinggrondje ... weet je nog?) kwam Adam bij het luik. Het enige obstakel dat de doorgang naar 'boven' in de weg stond. Het wiel, wat het luik van binnen gesloten hield, draaide verbazend soepel naar links. Een gesis van geactiveerde drukventielen doorbrak het wederom dichtbij gekomen gerochel van Moeders. Het luik zwaaide langzaam open. Adam wenste dat het sneller ging. Adam sprong door de opening naar buiten en stond abrupt stil aan de rand van een betonnen plaat. Met grote ogen keek hij om zich heen. Er was geen aarde zoals hij kon van de plaatje in de boeken. Er was helemaal niets! Overal in de lucht zag hij betonnen constructies zweven (waarschijnlijk allemaal schuilkelders zoals die waar hij net uit kwam.). Weer het gerochel van Moeders. Haar hoofd verscheen boven de rand van het luik. Adam gaf er een trap tegen en gooide het luik dicht ... zo ... opgelost. Adam keek de weide verte in naar al die duizenden schuilkelders en was zich niet bewust van die grote zwarte klauw die uit een opening in de lucht hem van achteren stevig vast greep en hem in een andere dimensie rukte.

En zo was het begonnen.